

Výstupní zpráva z koučování

Název zprávy

Na změnu musí být dvě strany

Krátký úvod

Julie pracuje jako zástupkyně v gymnáziu a ve střední odborné škole, kde má v zásadě na starosti značnou část chodu školy. V managementu se pohybuje již řadu let.

Co jsem se o sobě během koučinku naučila?

Vzhledem k tomu, že jsem prošla pětiletým psychoterapeutickým výcvikem SUR, kde nás rozebrali opravdu takřka na molekuly, museli jsme o sobě hodně přemýšlet, setkání se uskutečňovala tvář v tvář, bylo možno sledovat verbální i nonverbální komunikaci a cílem bylo poznat sebe sama, myslím si, že se znám již velmi dobře a že jsem se až tak nezměnila. Nemůžu říct, že bych se naučila něco zásadního, ale naučila jsem se například více naslouchat. Na této své schopnosti jsem však pracovala již během svého psychoterapeutického výcviku.

Jakého cíle jsem chtěla dosáhnout a jak se mi to dařilo?

Mým cílem bylo zlepšit komunikaci a neklást na lidi vyšší nároky, než mohou zvládnout. Podle mne to však nebyl moc dobrý cíl, protože my učitelé jsme omezeni tak velkým množstvím nařízení a příkazů a jsme hodně přísně hodnoceni okolím, že si něco takového asi ani nemůžeme dovolit. Moje původní snaha snížit náročnost nebyla úplně dobrá, protože je to vlastně dvojsečná zbraň – na jednu stranu to může vyvolávat i pocit jakéhosi protekcionismu. Během koučování jsem cíl trochu pozměnila tak, že jsem se snažila hledat individuální cesty pro každého podřízeného, hledat způsoby, jak je podporovat, ale zároveň vyžadovat plnění úkolů. Je to ale běh na dlouhou trať. Při mém velkém pracovním nasazení je to náročné a někdy se individuální přístup vytrácí. Není to úkol na pět měsíců. Obecně jsem na sebe i své okolí značně náročná a mívám tendenci klást si vyšší cíle. Pořád si ale také myslím, že na tuto změnu musí být dvě strany, tedy já i učitel, s nímž se snažím pracovat individuálně. Těžko se proto někdy tento přístup aplikuje.

Za co se chci ocenit, pochválit?

Ocenila bych se za to, že jsem do koučování šla, že jsem zkusila něco nového. I kdybych to nevyužila ke své práci teď hned, v budoucnu se tak jistě stane.

Co z toho, co jsem se naučila, využiji ve své práci?

Určitě to využiji, každý nový poznatek člověka obohatí. Konkrétně to je například snaha o neškatulkování podřízených, snaha o individuální přístup, o komunikaci nebo o pochopení, proč se člověk chová tak, jak se chová.

Jak využiji to, co jsem se naučila, také v jiných oblastech?

Vztahuje se to hodně k tomu, co jsem se naučila v práci. Změna v komunikaci a v chování se odráží i v soukromém životě.

Proč bych koučování doporučila/nedoporučila?

Kolegům jsem koučování doporučovala, řada z nich ho ale chápala jako časově náročnou aktivitu. Řada lidí ví, co koučování je, podle mě však nemají chuť na sobě pracovat. Také jsem se setkala s námitkou, že ne všechny metody typu koučování lze beze zbytku konfrontovat s naší mentalitou. My máme spíše tendenci splynout s davem a nemáme potřebu na sobě víc pracovat, dál se vzdělávat... Další námitka byla, že se koučování dá uplatnit spíše ve výrobním podniku, kde jsou jasné postupy. Já vidím koučování jako metodu seberozvoje. V tom splnilo moje očekávání.

Jak bych shrnula svou zkušenost s koučováním?

Koučování bylo strašně krátké na to, aby dospělý člověk změnil své vzorce chování. Nehledě k tomu, že i kdyby to chtěl udělat, je dalšími okolnostmi tlačěn do určité pozice, že ne všechno lze realizovat tak, jak si předsevzal. Vždycky je potřeba počítat s interakcí více lidí.

Pro mě osobně by bylo efektivnější koučovat delší dobu a setkávat se intenzivněji. Malinko mi také vadil neosobní kontakt, nemožnost sledovat neverbální komunikaci. Byla bych klidně ochotna i někam dojíždět, preferovala bych skupinový kontakt, kde by docházelo k vedení mezi koučem a klientem, ale zároveň ke zpětné vazbě od ostatních lidí ze stejných pozic a profesí.

Koučování mi ale pomohlo identifikovat mezery v mé manažerské práci, a to je veliký posun. Na takových úkolech lze dále pracovat, nedají se ale dotáhnout do konce za tak krátkou dobu. Jsem si tedy vědoma toho, že není vše dokonalé, ale vím, na čem dál pracovat.

Březen 2010

Zpracovala: Mgr. Lucie Slejšková